

Scaunul de judecată al lui Dumnezeu și al lui Hristos

Scaunul de judecată al lui Dumnezeu și al lui Hristos

Expresia aceasta „scaunul de judecată al lui Dumnezeu” sau „scaunul de judecată al lui Hristos” o avem în Romani 14.10 și în 2 Corinteni 5.10, în cel dintâi verset având în vedere să prevină judecata pe care am face-o noi, unul împotriva altuia, iar în al doilea verset ca să ne îndemne să facem ce este bine.

Subiectul acesta este unul din cele mai solemne și în același timp din cele mai binecuvântate, iar aceasta este cu atât mai mult cu cât îl înțelegem corect. Cred că fiecare faptă din viețile noastre va fi arătată atunci înaintea judecății, potrivit cu harul lui Dumnezeu și căile Sale care vor fi cunoscute atunci în legătură cu felul cum ne-am purtat.

Citim în Romani 14.12 că „fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu”. Iar cuvântul din acest verset menționează judecata în legătură cu îndemnul dat fraților să nu se judece unul pe altul cu privire la zile, mâncăruri sau alte lucruri de felul acesta.

Gândesc că faptele vor fi arătate așa cum sunt; dar orice faptă din viața noastră depinde atât de intim de simțurile noastre lăuntrice, încât într-un anumit sens este greu să deosebești faptele de gânduri. Faptele arată tăria gândurilor și a simțurilor.

Cred că toate faptele noastre vor fi arătate în amănunt atunci, înaintea scaunului de judecată, totuși nu ca și cum am fi în carne și deci spre condamnare, ci ca să facă evident înaintea ochilor noștri harul care s-a ocupat de noi – pe când eram născuți din nou sau înainte de a ne naște din nou.

În sfaturile lui Dumnezeu sunt ales înainte de întemeierea lumii; de aceea gândesc că propria mea istorie se va desfășura înaintea scaunului de judecată și, paralel cu ea, istoria harului și a îndurării lui Dumnezeu față de mine.

De ce și cum am făcut aceasta sau aceea se va arăta atunci. Pentru noi scena va fi explicativă, nu de condamnare. Noi nu mai suntem în firea păcătoasă înaintea lui Dumnezeu; în ochii Săi, prin har, am murit.

Dar atunci, dacă am umblat potrivit firii păcătoase (cărnii), va trebui să vedem cum am pierdut în felul acesta din binecuvântare și ce pierdere ne-am atras. Pe de altă parte, căile lui Dumnezeu față de noi, toate căile Sale înțelepte, de îndurare și de har, vor fi cunoscute în mod perfect și vor fi înțelese de noi pentru prima dată.

Istoria fiecăruia va apărea perfect vizibilă; se va vedea cum ai căzut și El te-a păzit, cum ți-a alunecat piciorul și El te-a ridicat din nou, cum tu erai aproape de pericol și rușine, și cum El a intervenit cu brațul Său.

Cred că aceasta înseamnă că mirea se pregătește și consider minunat acel moment. Atunci nu va mai fi fire păcătoasă (carne) care să fie de condamnat, ci firea cea nouă va intra în deplină cunoaștere a iubirii care, în adevărata sfințenie, în dreptate și în har ne-au urmărit pas cu pas în tot timpul alergării noastre.

Dacă am umblat potrivit firii păcătoase (cărnii) trebuie să vedem cum am pierdut în felul acesta din binecuvântare.

Unele părți din viața noastră, până atunci în totul neînțelese, vor fi dezvăluite pe deplin și vor deveni cu totul clare. Unele tendințe ale firii noastre, pe care noi poate le-am judecat atât de periculoase și ucigătoare cum erau, și pentru înlăturarea cărora acum poate ne-am supus unei disciplinări pe care n-am înțeles-o corect, atunci vor fi perfect explicate. Și, ce este și mai mult, însăși căderile care ne-au aruncat într-un chin amar, atunci vor fi văzute că erau tocmai ceea ce Dumnezeu folosea ca să ne păzească de ceva și mai teribil. Gândesc că până atunci nu vom avea o deplină cunoaștere a răutății firii noastre păcătoase (a cărnii).

Cât de binecuvântat fapt pentru noi este să știm că atunci nu numai în planul lui Dumnezeu se va termina cu firea păcătoasă, dar și că această fire nu va mai avea vreo legătură cu noi.

De altă parte, nu mă îndoiesc, arătarea harului lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi va fi atât de măreață încât simțul stricăciunii firii păcătoase pe care am avut-o, dacă ar fi posibil să intre acolo, ar fi înlăturat de simțul bunătății divine.

De ce să nu tăgăduim și să lăsăm morții faptele firii păcătoase, când ne gândim la acel ceas care va veni?

Domnul să ne facă să condamnăm de pe acum tot mai mult faptele firii noastre păcătoase spre gloria harului Său. Subiectul acesta măreț al scaunului de judecată aduce sufletul în adevăr la o judecată deplină a poziției noastre individuale.